

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

ARABÍ.

tituir al ministeri europeu que formava lo concell del Khédive Ismail, lo qual signé causa de que aquest també fos destituhit, pujant al trono l' actual Khédive Tewfik-Bajá.

Lo nou soberá concedí á Arabi 'l gran de coronel y 'l hi confiá 'l mando de un regiment.

Y aquí comensa á sobresurtir aquest home.

Comensá á pendre part en una manifestació militar, demanant que 's concedís als oficials egipcis los mateixos drets y prerogativas que tenien los extrangers. Lo ministre de la guerra, al veure l' escitació que promovia Arabi l' arrestá; pero las tropas lo posaren en llibertat y caygué 'l ministre de la guerra. Més tart, per un contrapunt ab lo mateix Arabi, caygué tot lo ministeri, y Arabi que no sols proposava grans reformas en l' exércit, sinó la promulgació de una Constitució per Egipte, fou nombrat ministre de la guerra.

Desde aquest lloch cresqué la seva influencia: colocá als amichs y se 'n féu de nous repartint favors y empleant en tots cassos la seva poderosa influencia, y aixis arribá á pujarse á las barbas del mateix Khédive. Quant aquest tractá de tallarli las alas, ja era tart: Arabi, jefe del partit nacional, tenia una influencia poderosa, incontrastable entre l' exércit y entre 'l poble.

En las últimas agitacions que han anat complicant-se per moments, Arabi ha figurat sempre en primera linea.

Tè un odi immens als extrangers, y sinó á n' ell personalment, al poderós partit que milita á las sevas ordres, déu culpase de las bárbaras matansas de Alejandria.

Los successos han anat encadenantse: tots los europeos que han pogut han fugit de aquell país inhospitalari, y en la impossibilitat de domenyar á Arabi y als que 'l segueixen, amos del país, y aclamats fanáticamente pel poble, ha vingut lo bombardeig de Alejandria y 'l desembarch dels inglesos y 'l principi de una guerra que sols Déu sab com acabarà.

Perque, no es l' Egipte lo difícil de vence, sinó 'l recel ab que 's miran las potencias, cridades á intervenir en aquells assumptos, que hè podria succehir que haventhi una complicació tant immensa de qüestions que més ó ménos afectan á totes ellas, acabessin per no entendre's terminantse tot com lo rosari de l' Aurora.

Mentres tant Arabi reuneix forsas y 's disposa á retxassar la intervenció estrangera. No falta qui dup-ta del seu valor; pero no hém de tardar en veure 'l posat á proba. Lo Khédive l' ha declarat traïdor; pero 'l poble d' Egipte, fanátich com cap més n' hi haja, 'l mira com un enviat del cel y 's disposa á secundarlo.

Y succeheix una cosa semblant á lo que succehí en Espanya, quan la guerra de la Independencia. Lo Khédive, es á dir lo rey, está en poder dels inglesos: Fernando VIII estava també en poder dels invasors de Espanya. Lo Khédive declara traïdor á Arabi; també Fernando VII, condemnava als guerrillers que lluytant ab Napoleon salvaren l' honra y la integritat de la patria.

¿Tindrà aquest fet en Egipte lo mateix resultat que tingué en Espanya?

Difícil es pronosticarho. De totes maneres Arabi es

de un poblet de la provincia de Charkieh, situat molt aprop de la frontera del desert.

Entrá en l' exércit quan tingué l' edat, lligat de mans com tots los seus companys, en una mateixa corda; y com qu' es alt, bèn plantat y de bona presencia, 'l Khédive Said-Bajá, cansat de tenir las sevas tropas al mando de oficials extrangers, lo favori com á molts altres, á fi de contar ab gent de la terra per manar las forsas egipcias.

Despedit més tart del exércit, estudiá gramática y comentaris als llibres sants en l' universitat del Cairo, lo qual lo féu passar com un sabi entre 'ls seus companys. Havent pujat al trono Ismail-Bajá, en sustitució de Said, Arabi torná á entrar en l' exércit, y haventse casat ab la filla de una persona poderosa, ascendí rápidamente, distingintse sempre pel seu odi als turchs y demés extrangers que dominavan més ó ménos en la seva patria.

Ab aquesta idea formá part de una societat secreta, que aná cobrant gran preponderancia, fins á fer des-

ARABÍ.

QUEST personatge sobre 'l qual se fixan avuy per avuy las miradas de tot lo mon, per la situació en que s' ha colocat, que pot donar lloch á una guerra tremenda entre diversas potencias, no es com han dit molts un aventurer espanyol, fill de Dénia, per més senyas, ni un oficial que ha estudiat en las Academias de Paris estant dotat de grans coneixements en idiomas y táctica moderna. Es, si, un Egipci, fill

IANO IANO, tot, tot, tot,
ja ha passat.
Pero 'l quento del petardo
que un guindilla va ensumar,
y que no va reventar
per culpa de cert retardo,
a pesar de las historias
que 'ls periódichs refereixen
y dels detalls que ofereixen
entre un sens fi de cabories,
com que ja coneixem massa
las manyas d' aquesta gent,
lo qu' es aixó francament,
no passa!

C. GUMA.

A sortit un diari nou que 's titula *La Reconquista*, 'l qual defensarà las ideas dels constitucionals dissidents, ó sigan d' aquells que s' enfilan al tupé de 'n Sagasta, demanantli 'l compliment de las promesas fetas en la oposició.

La Reconquista sembla cosa de cristians y de moros.
Los cristians son los que dejunan.
Y 'ls moros son los que, tenint la boca mitj plena, exclaman:—Afarta 'm y digam moro.
Moros de cuina, es á dir, fusionistas.

Sr. Bisbe, D. Joseph Maria del ánima mèva: vosté, tal vegada sense pensarho ni somiarho 'm fá pecar. Si senyor, tinch enveja desde que hi vist que ha excomunicat á un periódich titolat *La Tronada*, ab totes las reglas del art.

Fassa 'l favor de dirme com ho haig de fer jo per lograr que m' excomuniqui.
Per mort de Déu, D. Joseph Maria no 'm deixi ab la saliva a la boca, si no pot donarme una excomunió major dónguemela menor; sinó pot ferme 'n un metro, fassinme 'n un centímetre.
Pero no deixi d' excomunicarme, que aixó fá creixe la suscripció.

Lo ministre de Marina ha caygut.
¿Del ministeri?
No senyors, del cotxe, mentres acompanyava al rey per las provincias del Nort.
Y aixis per compte de perdre la cartera, encare hi ha guanyat.
Hi ha guanyat una banya al front.

A Mallorca ja s' han comensat á vendre's los objectes embargats.
Han comensat á vendre 's; pero no han comensat á comprarse.
Lo parte oficial diu que no s' han fet posturas.
Y es estrany tractantse dels fusionistas que son tots uns homes molt petits, y com á tals haurian de cumplir lo ditxo: «Home petit, carregat de posturas.»

Aumenta la fam á Andalusia.
En cambi aumenta la fama de 'n Sagasta, Camacho, Miseria y C.^a

La *Gaceta de Catalunya* en dos vistas que ha tingut ha quedat absoluta y condemnada á trenta dias de suspensió.
Qu' es com si diguessem: ha perdut un ull per trenta dias.
Aquestas cosas no més se veuhen en temps dels *po-bressistas*.

¿Qué no ho saben?
Mentres passava en Sagasta pèl carrer de Alcalá, de desde las finestras del café de Fornos, van donarse dos crits de «¡Viva Sagasta!»
Visca molts anys.
Y que per molts anys també 'ls fusionistas del café de Fornos pugan firmar la nómina y pendre copetas.

Ha corregut la noticia de qu' Espanya estava á punt, d' enviar á Egipte la friolera de 25.000 homes.
No m' hi oposo, sempre que aquests 25.000 homes sigan 25.000 fusionistas.
Qu' es la manera de que no hi anés ningú, porque de fusionistas desempleats no 'n trobaria ni una dotzena.

Durant tota la senmana los periódichs no parlavan més que de *vistas*.
La primera *vista* de la *Gaceta*, la segona *vista*, la primera *vista* del *Diluvi*; la segona *vista*; la *vista* de la *Correspondencia*, etc., etc.

—Ay, senyor, deya un pare de un xicot que aquest any ha prèls lo titol de batxiller: volia que 'l mèu fill prenguès la carrera de advocat; pero no: després de tot, valdrá més que segueixi la de metje *oculista*.

Inlaterra després de bombardejar á Alejandria, ha desembarcat tropas al objecte de restablir l' ordre en Egipte... y de ficarse aquell país á la butxaca per l' istil de Gibraltar, Malta y altres bossins, que una vegada cauhen á las sèvas mans ja no 'ls desampara.
La politica inglesa está basada en aquell principi que diu: «Sant Mateu, qui troba es seu»
No seria mal que las demés nacions l' hi recordessin aquell altre: «Santa Madrona, qui troba dona.»

En los embarchs de Mallorca fan us dels soldats, y no per mantenir l' ordre, sinó per fer los peritatjes.
Aixó no 'ns t' estranyar:
Un exèrcit hó per pèrit,
Es un exèrcit de mèrit militar.

En Calvo ha comensat á funcionar en lo teatro de Novedats.
—Espero ab ánsia 'l dia del seu benefici, deya un dels seus admiradors.
—¿Y aixó perque?
—Vull ferli un regalo.
—¿Qué l' hi regalarás?
—Tractanse de un *Calvo* res millor que una ampolla de *aceite de bellotas*.

Un empresari casat ab dona gelosa tractava de contractar á n' en Catalina, y l' hi havia demanat condicions per telégrafo.
Va arribar lo parte contestació y no trobantse l' empresari á casa, la seva dona va interceptarlo.
Lo parte deya: «quiero quince duros diarios.—Catalina.»

A l' hora de dinar, la dona fent morros:
—A veure ¿qui es aquesta fulana que 't demana quinze duros diarios?
—¿Aquesta fulana?
—Si, aquesta Catarina que are es á Madrid. ¡Infamel ¡Traidor!...
Lo pobre empresari va necessitar tot un dia per convence á la seva costella de que aquella Catarina era un galan de comedia.

Sembla que de nits se veuhen alguns fusionistas mal-carats que van pèls carrers ab garrots á las mans.
Un fusionista trágich, exc'ama al veure á la porra.
«¡Aun hay presupuesto, Veremundo!»

Un diálech entre un enamorat y un que 's riu del amor y de las donas:
—La Elvira 'm t'è perdut: ni menjo, ni dormo.
—Donchs, mira, pren un partit.
—¿Quin partit vols que prenga?
—Vés-la á veure.
—Aixó aviat es dit.
—Y fet.
—Si; pero lo principal es trobar lo cami del seu cor.
—Rés mes facil.
—¿Cóm?
—Pren l' *omnibus*.

Un altre diálech. Aquest entre un pare de bona fé y un enamorat molt corrido:
—Diguim una cosa, Eduardo.
—Pregunti.
—¿Vosté estima realment á la mèva filla?
—¡Si l' estimo!... ¡Ab locural!
—Llavors, tinga present lo que vaig á dirli. Si no 's decideix á posar una mica d' enteniment, no pensi pas casarse ab ella.
—¡Casarmhil ¡Oh, may m' ho he pensat! Jo no soch tant exigent.

Un senyor que pateix de migranya va per llogar un pis y després de demanar lo préu, diu:
—¿Ja es l' últim?
—Si senyor.
—Y escolti: m' han dit que al pis de sobre hi viu un corneti, que está tocant casi tot lo dia. ¿Es veritat aixó?
—Si senyor; pero no l' hi fassa por: á la banda del darrera hi ha un calderer, y 'l del corneti ni ménos se sent.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—*A-me-ri-ca-na*.
- MUDANSA.—*Rach, Rech, Rich, Roch, Ruch*.
- ROMBO.

T
X O P
T O M A S
P A U
S

- CONVERSA.—*Opera*.
- GEROGLIFICH.—*Una lliura té dotze unsas*.

Han endavinat totes cinch solucions los ciutadan^s J. T. Salom, Domiciliat sota las barcas, Nello Tirants, Quatre Quartos y Papallona y Medidinya; 4 Cipayo á la llana; 3 Noy de Profit y Ramon Romanisquis; 2 Orga de gats; y 1 no més Simon de Lourdes y Panxa Contenta.

XARADA.

Tè hu al revés en Feliu
perque treballa ab afany,
y menja total tot l' any
dos-tercera ell mateix diu.

PAU SALA.

ENDAVINALLA.

Ningú 'm véu y poch me negan;
si al mèu costat no tingués
res, com tinch, fora tot sol
y valdria bèn poquet:
pro llavors si que 'm veurian:
vaja lector, digas qu' es.

CELDONI PLORA-MICAS

CONVERSA.

—¿Ahont vás tant determinat?
—Me 'n vaig Ramon cap al llit.
—¿Y cóm es tant aviat?
—Perque estich molt costipat
y tinch un.....

—¿Qué?

—Ja ho he dit.

UN TAPÉ Y F. DE T.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Fruita es la *prima*, lector;
1 5 3 4 2 6 7.—y color n' es la *segona*.
1 8 6 7 8.—Tinch de *Tercera* un bastó
1 5 3 4 2.—qu' es de la *quarta* mes bona,
4 2 6 8.—que la *Cinch* me 'l regala
1 5 7 2.—xicota *sis*, de anys divuit
3 8 6 4.—per mon *set* y m' obliga
1 8.—á donarli un hermós *vuit*.

LA NENA.

GEROGLIFICH.

^{1/5}
O T P
amo
L T I
100
P N S
A

MORATILLO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Jordana (a) Gori, Poca Roba, Xaretlo, Pau Sistachs, Nebulosa y Nen Sandunguero.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo que 'ns envia los ciutadans Julepa, Escombriayre, A. Guindola, Nello Tirants, F. Vilaseca, P. Tinters, J. Lloveras, Vila, Pesca-cranchs y Serapi.

Ciutada B. Escudé Vila: Gracias per l' envio de la poesia.—Simon de Lourdes: Publicarém la conversa.—Pollicarpi Moscatell: Idem lo quento en vers.—Quatre quartos: Idem trenca-closcas y geroglifich.—Papallona y Medidinya: Voldriam veure 'ls al nostre lloch y á veure que farian ab lo gran número de cartas que 's reben.—Noy de profit: Aprofitarém lo que 'ns envia.—Ramon Romanisquis: Idem mudansa y geroglifich.—Jordana (a) Gori: Idem dos geroglifichs de vosté.—Poca-roba: Publicarém lo que 'ns envia.—Pepet: Está millor que avants; pero encare ha de llimarse.—Llarch y Prim: Insertarém una sinonimia y un geroglifich.—Mister Jhonson: Idem alguns epigramas.—Plagas de Barcelona: Las poesias qu' envian son molt frivolas.—J. Torras: L' inserció de poesias en la *Campana* es bastant difícil, porque ja hi ha qui desempeny 'l carrech de porta en aquest periódich.—J. E. y C: Insertarém lo logogrifo.—Mero Net de l' Avia: Idem alguna cosa de lo que 'ns remet.—Canari: la poesia es molt frívola.—J. B. Vilafranca: Queda servit.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

BARCELONA: Imp. de LUIS TASSO, Arch del Teatre, 21 y 23

En lo concert europeo
totas las potencias tocan:

Alemania dirigeix,
y Espanya aguanta la solfa.